

— Много ли сѣно ще ти донесе кокошката?...

Почесалъ се Тома за главата и го попиталъ:

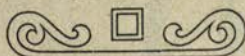
— Ами твоята котка повече ли сѣно ще ти донесе? . . .

Отишли на ливадата. Накосили сѣно и го турили въ колцата. Но тя събрала много малко, а до гдѣ си отидатъ, останало една шепица. Дѣли сѣнецето на кравата, захрупкала сладко, но то се свършило. Заревала кравата жално, жално. . .

Тръгналъ Тома за ливадата, а слѣдъ него Тимотей. Напълнили колцата съ трѣвица, занесли я въ къщи, но тя останала една шепица.

— Съсѣде, съсѣде, извикалъ Тома, я да вземемъ по единъ човалъ, да го напълнимъ съ сѣно и да го донесемъ сами! . . .

Така и направили. Дѣли на кравитѣ, тѣ се нахранили добрѣ и утринъта издоили сладко млѣчице. . .

Разбойникъ.

Нашъ Асѣнчо е немирникъ,

Що го втори нѣма.

Днесъ горкия си навлѣче

Пакъ бѣда голѣма

По дърво — върлина сѣща,

Той се покатери,

Че гнѣздо съзрѣлъ бѣ горѣ

Но го зло намѣри . . .

Още малко и ще стигне

До гнѣздото вито.

А Асѣнъ добрѣ се сѣща,

Що е въ него скрито.